

susan mallery

cukraus –
pagal skonį

*Patirki
medies chemija*

svajonių knygos

Knygute.lt

Susan Mallery

CUKRAUS - PAGAL SKONI

Romanas iš serijos
"Buchananų restoranų imperija"

Versta iš: Susan Mallery, Sizzling, Harlequin Books, 2007,

© Susan Mallery, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Algina Dzvonkienė, vertimas iš anglų kalbos, 2009

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2009

© Svajonių knygos, 2009

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

Moterys visada mylėjo Reidą Buchananą. Visada. Iki šio ketvirtadienio ryto, be penkiolikos minučių septynios.

Mergaitės pradėjo jam palikinėti žinutes mokyklos spintelėje dar tais laikais, kai toks dėmesys atrodė baisiai gėdingas, ir vertė daryti išvadą, jog silpnoji lytis šiame pasaulyje atsirado tik tam, kad erzintų žmones. Savo populiarumo privalumus jis suvokė antraisiais vidurinės mokyklos metais, kai netikėtai prabudo hormonai. Pavasario atostogų metu, vieną lietingą popietę bežiūrint MTV realybės šou maratoną, savo namų pusrūsyje jį sugundė abiturientė Mistė Okonel, ir nuo to karto jis moteris tiesiog dievino, iš jų sulaukdamas lygiai tokio pat atsako.

Iki šiandien, kai įprastu judesiu atsivertęs rytinį laikraštį pamatė savo nuotrauką šalia straipsnio su antrašte: „Garsus? Be abejo! Turtingas? Dar ir koks! Bet ar toks jau geras lovoje? Nepasakyčiau...“

Vos neišspjovęs ką tik siurbtelėto gurkšnio kavos Reidas kaip nuplikytas pašoko ant kojų

ir įsistebeilijo į atverstą puslapį. Kelis kartus sumirksėjęs ir kumščiais pasitrynęs akis dar kartą perskaitė pavadinimą.

Nepasakytų?.. Ne toks jau geras?!

- Beprotė, - sumurmėjo supratęs, kad autorė - viena iš daugybės jo pamylėtų ir paliktų moterų. Moteriškė, matyt, supyko ir atsiteisė, viešai jį pažemindama. Aišku, tai tik kerštas, nes jis, po velnių, geras lovoje! Kur kas geresnis nei geras!

Moterys jo glėbyje klykia iš malonumo. Drasko jam nugarą - galėtų lengvai tai įrodyti, nes yra likęs ne vienas randas. Kelionių metu gerbėjos naktimis įsliūkindavo į jo kambarį, maldaudavo, atsekdavo iki namų ir siūlydavo viską, kad jis dar bent kartelį su jomis permiegotų.

Ne, jis ne šiaip geras, jis - dieviškas!

Ir visiškai... galutinai sudirbtas.

Nuo stuktelėjusios per galvą tikrovės Reidas susmuko ant kėdės ir ėmė skaityti. Autorė, be abejo, buvo su juo susitikusi. Tą vieną naktį jai teko laimėti pasidžiaugti gana žaviu pokalbiu, pasiklausyti beveik juokingų jo praeities nuotykių ir šiaip ne taip ištempti porą valandų be drabužių. Straipsnis buvo apdairiai išdėstytas

„gal apsieisime be teismų už šmeižtą?“ kalba – kone kiekvienas sakinytis prasidėjo žodžiais: „tai tik vienos žurnalistės nuomonė“, „galbūt tik aš viena taip manau, bet...“ ir panašiai. Be to, moteriškė pridūrė, kad jis prisižadėdavo ir nenuvykdavo į labdaros renginius ir pas vargšus vaikus, kuriems reikia pagalbos – o tai jau tikras melas! Jis nieko nežadėdavo. Niekada nesutikdavo dalyvauti tokiuose renginiuose ir susitikimuose, nes jau seniai gyveno pagal taisyklę nesivelti į jokių viešų reikalus, net jeigu jam tai būtų naudinga.

Reidas kelis kartus perskaitė žurnalistės vardą, kuris jam ničnieko nesakė. Nesukėlė nė menkutės atminties prošvaistės. Kadangi šalia straipsnio autorės nuotraukos nebuvo, jis čiuopo nešiojamąjį kompiuterį ir susiradęs laikraščio interneto puslapį darbuotojų skyrelyje pamatė jos veidą. Niekuo neypatinga, nei graži, nei bjauri brunetė. Po kelių atidaus tyrinėjimo minučių pasąmonėje sukirbėjo miglotas vaizdas. Taip... Na gerai, galbūt juodu ir permiegojo. Bet tai, kad jis nepajėgia tos nakties prisiminti, dar nereiškia, jog ji nebuvo nuostabi!

Netikėtai pro prabudusių neaiškių prisiminimų šydą prasiskverbė mintis, kad aprašytąjį nuotykį moteris greičiausiai patyrė atkrinta-

mujų varžybų metu, kai jo buvusi komanda kovojo dėl teisės žaisti aukščiausiosios lygos finale, o jis niekuo negalėjo jai padėti, nes sėdėjo Sietle, ką tik pasitraukęs iš didžiojo sporto. Piktas, nugrimzdęs į kartelį ir, ko gero, girtas.

- Galvojau apie beisbolą, o ne... Na ir kas? Tegul paduoda į teismą, - sumurmėjo Reidas, dar kartą perskaitęs straipsnį.

Plūstelėjo gili, sielą stingdanti gėda, kūną perliejo šaltis. Užut kalbėdamasi su draugėmis išvadinsi jį šunsnukiu, ta moteris nusprendė pažeminti viešai! Ir kaip, po perkūnais, dabar apsiginti? Teismuose? Jis jau pakankamai suaugęs, kad suprastų neturįs jokių svarių argumentų, o net jei ir turėtų, kaip galėtų ką nors įrodyti? Gal išrikiuoti eilę gražulių, kurios prisiektų vien nuo jo bučinio netekusios sąmonės?

Nors tokia mintis buvo visai prie širdies, Reidas suvokė, kad tai nieko nepakeistų. Kitados jis buvo garsus beisbolo žaidėjas, o visuomenei nėra nieko maloniau, kaip stebėti galingųjų nuopuolį.

Šį straipsnį perskaitys jo draugai. Šeima. Visi pažįstami, visas Sietlas! Galima tik įsivaizduoti, kas bus, kai jis šiandien pasirodys „Sena-

miesčio sporto ir kepsnių bare".

Vienintelė paguoda, kad laikraštis vietinis, – paniuręs pagalvojo Reidas. Leidžiamas tik šiame mieste. Bent jau nereikės raudonuoti prieš senuosius komandos draugelius.

Suskambėjus telefonui jis nemąstydamas čiupo ragelį.

– Klausau.

– Ponas Buchananas? Reidas? Sveiki. Esu viena iš „Access Hollywood“¹ laidos vedėjų. Pamaniau, gal norėsite pakomentuoti straipsnį, išspausdintą šios dienos Sietlo laikraštyje? Tą, apie...

– Žinau, apie ką! – suurzgė Reidas.

– O, labai gerai. – Mergina sukikeno. – Gal susitarkime dėl interviu? Galiu tuoj pat atsiųsti filmavimo grupę. Neabejoju, kad norite nušviesti įvykius iš savo varpinės.

Nutrenkęs ragelį Reidas nusikeikė. „Access Hollywood“? Taip greitai?

Vėl sučirškė skambutis. Išplėšęs iš lizdo kištuką Reidas jau ketino tūkšti telefoną į sieną, bet susivaldė. Prakeiktas aparatas juk nekaltas dėl šios katastrofos!

---

¹ Televizijos laida. (*Čia ir toliau – vert. past.*)

Netrukus subirbė ir mobilusis telefonas. Kiek sudvejojęs Reidas žvilgtelėjo į ekranėlį ir pamatęs draugo iš Atlantos numerį atsiduso iš palengvėjimo. Į šį skambutį galima drąsiai atsiliepti.

- Sveikas, Tomi. Kaip einasi?

- Reidai, bičiuli, ar jau skaitei? Na ir straipsnelis! Visiškas krachas! Ir turiu pasakyti, drauguži, ten pernelyg daug informacijos...

Jeigu Lorė Džonston tikėtų sielos persikūnimu, visai nenustebtų išsiaiškinusi, kad viename iš ankstesnių gyvenimų ji buvo generolas ar koks nors kitoks taktikos žinovas. Nes atsirinkusi ir suplakusi kelis visiškai nesusijusius dalykus, sugebėdavo sukurti tobulą problemos sprendimą - ir pajusdavo neapsakomą malonumą.

Šį rytą jai reikėjo susidoroti su ligoninės įranga, kurią atgabeno visa diena vėliau, nei buvo tartasi, ir maisto tiekėjais, nepristačiusiais nė vieno tinkamo patiekalo. Paskui turėjo saugiai parvežti namo savo naująją pacientę. Beliko viltis, kad bent jau greitosios pagalbos automobilio vairuotojas nevėluos. Taip, ja dėtas kitas žmogus tikriausiai stūgautų ir grąsintų. Kitas, bet ne Lorė. Susidūrusi su sunkumais ji paprastai pajusdavo energijos antplūdį, to-

dėl nekilo jokių abejonių, kad ir šį kartą pasieks pergalę.

Baigę rinkti modernią ligoninės lovą vyrai pasitraukė, laukdami, kol Lorė priims darbą. Ji išsitiesė ant čiužinio. Negali būti jokių gumbų ar įdubų. Tokie dalykai erzina net ir sveiką žmogų, ką jau kalbėti apie ligonį su sulaužytu klubu, kuriam net menkiausias nelygumas sukelia tikrą kančią.

Neradusi trūkumų Lorė patikrino valdymo rankenėles.

- Pakeliant girgžda. Girdite? Prašau sutvarkyti.

Vyrai suirzė susižvalgė, tačiau ji nekreipė į tai dėmesio – skausmą kenčiančiai senutei ir be įkyraus garso bus gana sunku patogiai įsitaisyti. Kruopščiai apčiupinėjusi staliuką ant ratų, išbandžiusi invalido vežimėlį bei vaikštynę ji paliko darbininkus taisyti lovos ir patraukė į didžiulę virtuvę, kur maisto tiekimo įmonės tarnautojai rūšiavo pristatytus patiekalus.

- Ar palikti troškinį su aitriosiomis paprikomis? - pasiteiravo baltai uniformuota moteris.

- Vežkitės atgal. - Lorė bedė pirštu į sąrašą, kurį buvo prilipdžiusi prie šaldytuvo. - Mes maitinsime septyniasdešimtmetę, patyrusią

širdies priepuolį ir ištvėrusią klubo operaciją. Ji vartoja vaistus. Aš juk prašiau, kad būtų skanu, o ne aštru. Privalome paskatinti ją valgyti, sužadinti apetitą, bet ne prieskonių pertekliumi. Jos skrandis ir be jų turi ką veikti – jam tenka atlaikyti galybę medikamentų. Tai moteriai nereikia mesti svorio, todėl kalorijų neskaičiuosime. Paliksime sveikus viliojančius patiekalus. Išbrauksime visas aitriąsias paprikas ar sušius². Nenorime nieko įmantraus. – Juk telefonu taip tiksliai viską išdėščiau, – kiek suirzusi pagalvojo.

Na niekis, netrukus ji pasieks savo, o viską sutvarkiusi užsuks pasilepinti į „Diletanto šokoladinę“. Šokoladas visada pakelia nuotaiką.

– Galėtum duoti jiems į kailį, tada tikrai susilauktum dėmesio.

Tas balsas... Lorei nereikėjo atsisukti, kad sužinotų, kas stovi virtuvės tarpduryje, nors šnekėjosi su juo tik porą kartų – per pokalbį dėl darbo ir pirmą sykį atėjusi apsižvalgyti. Darbindamasi ji suvokė vieną naujovę: pasirodo, vyrui, kurį niekini, įmanoma jausti galingą fizinį potraukį. Maža to, jo atvaizdas, taip pat

---

² Sušis – japoniškas patiekalas iš žalios žuvies, ryžių, kiaušinių ir džiovintų dumblių.

ir balsas tiesiog rėžte įsirėžė į smegenis. Ji net kelias akimirkas svarstė, ar nevertėtų ryžtis lobotomijai³.

Lorė susikaupė, ruošdamasi atlaikyti tamsių įžvalgių akių poveikį. Nusiteikė nesusileisti, kai pamatys nepaprastai, kone pernelyg patrauklų veidą ir tą atsainiai tingią laikyseną, kuri, užuot velniškai erzinusi, – nes tokių manierų ji negalėjo pakęsti, – vertė ją tirpti lyg dvylikametę mergiūkštę per Džesio Makartnio⁴ koncertą.

Reidas Buchananas įkūnijo beveik viską, ko Lorė nemėgo. Šis žmogus niekada nematė vargo, todėl nieko nevertino. Moterys korėsi jam ant kaklo. Žaisdamas beisbolą padarė svaiginamą karjerą – kaip ir kodėl, ji nežinojo, nes nesekė sporto įvykių. Ir, savaime suprantama, jis nė nepastebėdavo tokių eilinių pilkų

---

³ Lobotomija – smegenų operacija, kurios metu yra pažeidžiamos smegenų kaktinės skiltys. Dėl pažeidimų sutrinka mąstymas, susilpnėja atmintis, žmogus neįstengia mąstyti apie problemas. Tokiu būdu buvo gydoma šizofrenija ir depresija. Šiuo metu lobotomija uždrausta

⁴ Jesse McCartney – JAV dainininkas ir dainų autorius (ritminis bliuzas)

pelyčių kaip jinai.

- Nejaugi nerandi įdomesnio užsiėmimo, nei išdygti tarpduryje ir mane erzinti? - atsisukdama paklausė. Kūnas akimirksniu sureagavo į vaizdą: pasidarė sunku kvėpuoti, mintys išgaravo.

- Proga tave paerzinti man tarsi netikėta premija, - paaiškino Reidas, - bet atvažiavau ne dėl to. Šiandien grįžta senelė.

- Taip. Aš jau viskuo pasirūpinau.

- Sumaniau stabtelėti jos aplankyti.

- Senelė, žinoma, taip apsidžiaugs išgirdusi, kad užsukai prieš keturias valandas iki jai parvykstant, jog išgis dukart greičiau, nei tikimės.

Lorė prasispraudė pro Reidą, stengdamasi nekreipti dėmesio į žeminantį karštį, įsiplieskusį pilve nuo menkučio judviejų rankų susilietimo. Tikra nevykėlė. Ne, dar blogesnė - reikia tikėtis, kad kada nors priaugs iki nevykėlės, ir tai jau bus gana rimtas pasiekimas.

- Tai ji parvažiuos tik po pietų? - Reidas nusėkė paskui ją į biblioteką.

- Deja, taip. Bet buvo neapsakomai smagu tave pamatyti. Gaila, kad negali pasilikti.

Jis atsišliejo į durų staktą. Visada taip dary-

davo. Matyt, nutuokia, kad tokia poza jam be galo tinka, - niūriai pagalvojo Lorė. Veikiausiai kasdien treniruojasi prieš veidrodį. Įdomu, kodėl Reidas ją taip traukia? Juk aišku, kad yra tuščias savimyla ir domisi tik tobulo grožio moterimis. Tokiomis kaip jis pats. Juk ji protin-ga, turėtų padaryti išvadas. Ir daro... mintyse. Su galva nebūtų jokio vargo, jeigu skersai ke-lio nestotų kitos kūno dalys.

Reikia pripažinti, kad ji - visiškai beviltiškas šablonas: sumani, vidutiniškai atrodanti mote-riškė, svaigstanti dėl nepasiekiamo dievuko. Knygynai verste užversti saviauklos knygomis, nurodančiomis, kaip išsikapstyti iš tokios būk- lės. Jeigu ji tikėtų, kad knygos gali padėti, jau šią sekundę dumtų jų prisipirkti ir nieko ne- laukdama išsigydytų.

Bet netiki, todėl yra pasmerkta šią negandą ištvirti.

- Nejaugi niekur neskubi? Esu tikra, kad jau turi važiuoti.

- Taip, turiu. Bet sugrįšiu.

- Nekantriai skaičiuosiu valandas.

- Šaunuolė, taip ir padaryk. - Reidas liko stovėti kur stovėjęs. Buvo akivaizdu, kad nė neketina niekur eiti....